

3. Буднікова Ю.В. Інвестиційна привабливість підприємства та фактори впливу на неї / Ю.В. Буднікова // Інноваційна економіка. – С. 194-197.

4. Кунцевич В.О. Підходи до діагностики фінансового потенціалу Підприємства / В.О. Кунцевич // Актуальні проблеми економіки. – 2005. - №1. – С. 68-75.

5. Овдій Л.І. Оцінка привабливості підприємств за допомогою статистичних моделей / Л.І. Овдій, Я.А. Некрасова // Економічні науки. – 2009. – № 4. Т. 2. – С. 184-188.

*Крижан Я.В., магістрант гр. ЕОБ-18М
Запірченко Л.Д., к.е.н., доц.
кафедри економіки та підприємництва
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький*

ПІДВИЩЕННЮ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА ПРОДУКЦІЇ РОСЛИНИЦТВА

Ефективність в широкому розумінні – це загальна результативність людської діяльності що відображає співвідношення одержаного корисного результату та обсягу витрачених на це ресурсів. Економічна ефективність характеризує економічний стан будь-якого підприємства, а саме рентабельність підприємства, забезпеченість основними фондами, ефективність праці робітників.

Під ефективністю сільськогосподарського виробництва ми розуміємо одержання оптимальної кількості якісної продукції сільського господарства, яка здатна задовольняти потреби споживача, за такого рівня та структури витрат на її виробництво, який дасть змогу отримати максимальний прибуток. Критерієм економічної ефективності сільськогосподарського виробництва є стале збільшення виходу необхідної суспільству конкурентоспроможної сільськогосподарської продукції з розрахунку на одиницю застосованих і спожитих ресурсів при збереженні і підвищенні родючості ґрунту та повноцінному відтворенні людського ресурсу.

Докорінне перетворення економічних відносин в агропромисловому секторі має узгоджуватися з комплексом заходів щодо застосування досягнень науково-технічного прогресу, соціальної перебудови села, поліпшення умов праці та побуту сільських трудівників господарювання, який має встановити залежність оплати праці від розмірів госпрозрахункового доходу господарства.

У комплексі заходів підвищення економічної ефективності сільськогосподарського виробництва найважливішим є поліпшення використання землі на основі підвищення її родючості і зростання врожайності сільськогосподарських культур. Ці завдання успішно вирішуються шляхом вирощування сільськогосподарських культур за технологією програмованих урожаїв з використанням досягнень науки, передової практики і забезпеченням високої якості праці.

Водночас впровадження у виробництво культур і сортів інтенсивного типу може мати й негативні наслідки. Розвиток інтенсифікації землеробства без

дотримання відповідних умов призводить до погіршення структури ґрунту, підвищення темпів деградації земель і загострення екологічної ситуації.

Суттєвим резервом збільшення виробництва продукції рослинництва є покращення структури посівних площ, тобто збільшення питомої ваги більш урожайних культур в загальній посівній площі.

Збільшення виробництва продукції за рахунок збору врожаю в оптимальні строки необхідно за мінімуму скоротити простої машинних агрегатів з різних причин, раціонально організувати робочі місця, правильно визначити співвідношення площ для збирання врожаю роздільним способом і прямим комбайнуванням.

Значно підвищити урожайність сільськогосподарських культур можна дотриманням агротехнічних умов. Проте не всі агротехнічні фактори однаковою мірою зумовлюють високу врожайність, тому особливу увагу приділяють сортооновленню, хімізації, меліорації, комплексній механізації і автоматизації виробничих процесів.

Для підвищення ефективності виробництва продукції рослинництва господарства повинні застосовувати оптимізацію сівозмін, що поліпшить використання земельних ресурсів, і дасть змогу уникнути виснаження земель.

Першочерговими проблемами рослинництва, що потребують негайного вирішення, на наш погляд є: уповільнений рух капіталу, низька господарська маневреність галузі, залежність від змін природно-кліматичних умов, відсутність інвестиції на розвиток соціальної сфери села, втрата селянами частини орендної плати за землю, відсутність кваліфікованих кадрів на селі; відсутність конкурентоспроможного великотоварного агропромислового виробництва та ринку сільськогосподарських земель, розбалансованість сільського господарства, комплексна проблема матеріально-технічного забезпечення і формування повноцінного ринку інновацій в АПК, неврегульованість ринку мінеральних добрив та хімічних препаратів, відсутність достатньої кількості зернохосвищ, недостатня державна підтримка галузі.

Сучасна аграрна політика спрямована на підвищення економічної ефективності сільськогосподарського виробництва на основі вдосконалення економічних відносин між галузями в системі агропромислового комплексу. Це передбачає насамперед створення системи цін на продукцію агропромислового комплексу, яка б орієнтувала всі його ланки на високі кінцеві результати і створювала умови для роботи сільськогосподарських та переробних підприємств на принципах господарського розрахунку і самофінансування.

Серед основних напрямів по підвищенню ефективності виробництва можна запропонувати деякі шляхи: впровадження прогресивних виробничих технологій; раціональну концентрацію і спеціалізацію виробництва; удосконалення оплати та організації праці; впровадження здобутків науково-технічного прогресу та передового досвіду; вдосконалення структури виробництва і системи управління; підвищення конкурентоспроможності й якості продукції; різносторонній розвиток і вдосконалення зовнішньо економічного функціонування підприємства.

Діяльність сільського господарства України можлива лише за допомогою державної бюджетної підтримки, яка повинна забезпечувати безперервність сільськогосподарського виробництва, розробку та реалізацію виробничих і соціальних програм, спрямованих їх на збільшення обсягів виробництва й покращення життя аграріїв.

*Лучик С.Д., д.е.н., професор
Чернівецький торговельно-економічний інститут КНТЕУ
Лучик М.В., к.е.н.
Київський кооперативний інститут бізнесу і права*

ІНВЕСТИЦІЇ В ЛЮДСЬКИЙ КАПІТАЛ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Характерною рисою сучасного світового господарського розвитку є перехід країн до нового етапу формування інноваційного суспільства, тобто до побудови економіки, що базується переважно на генерації, розповсюдженні та використанні знань. Унікальні навички та здібності, вміння адаптувати їх до постійно мінливих умов, висока кваліфікація стають провідним виробничим ресурсом. Інвестиції в інтелектуальний людський капітал перетворюються в найбільш ефективний спосіб розміщення ресурсів. Нематеріальні активи займають все більшу частку в засобах компаній. Однак не тільки на рівні окремого виробництва або корпорації, але і в національному масштабі людський фактор не має собі рівних. Саме від людини, її праці в найбільшій мірі залежить конкурентоспроможність будь-якої країни.

Основою існування і розвитку людського капіталу є інвестиції в нього. Інвестиції в людський капітал – це вкладення грошей або інших ресурсів в освіту, виховання, охорону здоров'я, наукові дослідження і розробки, культуру, здійснювані з метою збільшення інтелектуального потенціалу і збільшення доходів шляхом вдосконалення людей і підвищення рівня їх професіоналізму.

Людський капітал створюється як в громадському секторі економіки (наприклад, у сфері освіти) за рахунок державних і приватних інвестицій, так і на особистісному рівні, оскільки витрати часу і праці на саморозвиток і самовдосконалення майбутнього власника людського капіталу абсолютно необхідні для нарощування цього капіталу. Ці приватні витрати потім обов'язково включаються в суспільні витрати відтворювального процесу, оскільки накопичений запас знань, умінь та інших продуктивних якостей людина може реалізувати, а суспільство зможе оцінити завдяки активній діяльності його власника.

Освіта має велике значення в житті людини. Ще більш важливим фактором вона стає зараз в сучасному світі стрімкого розвитку технологій, у тому числі цифрових. Розвиток робототехніки, безпілотного транспорту, штучного інтелекту змінюють наше життя і характер роботи. Опанувати нові професії безперечно допоможе саме освіта.